

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ

Мриглод А.І.

студент,

Науковий керівник: Сахнюк С.В.

кандидат юридичних наук, доцент,

Київський університет права Національної академії наук України

КВАЛІФІКАЦІЯ УХИЛЕННЯ ВІД СПЛАТИ ПОДАТКІВ, ЗБОРІВ (ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПЛАТЕЖІВ) В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД СУМИ НЕСПЛАТИ У 2019 РОЦІ

Кваліфікація злочинів – це діяльність певних суб'єктів щодо оцінки та встановлення відповідності між фактичними й юридичними ознаками вчиненого особою злочину [4, с. 13].

Правильна кваліфікація злочину має важливе соціальне та правове значення. Застосування саме тієї статті чи частини статті тягне за собою призначення покарання, яке має бути максимально справедливим та відповідати тяжкості вчиненого злочину.

Ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) це правопорушення за яке передбачається адміністративна та кримінальна відповідальність. Саме тому необхідно чітко вираховувати суму несплати зазначених платежів, для правильної кваліфікації та не порушення прав людей.

При кваліфікації ухилення від оподаткування потрібно керуватися не лише кримінальним законодавством, а і положеннями Конституції України, Податкового кодексу України, спеціальних законів України з питань оподаткування, а також міжнародними угодами з питань оподаткування.

За ч. 1 ст. 212 КК України необхідно кваліфікувати діяння, а саме умисне ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), якщо ці діяння призвели до фактичного ненадходження до бюджетів чи державних цільових фондів коштів у значних розмірах [2].

Згідно примітки до ст. 212 КК України, під значним розміром коштів слід розуміти суми податків, зборів і інших обов'язкових платежів, які в тисячу і більше разів перевищують установлений законодавством неоподатковуваний мінімум доходів громадян [2].

Підрозділом 1 «Особливості справляння податку на доходи фізичних осіб» Перехідних положень Податкового кодексу України передбачено: якщо норми інших законів містять посилання на неоподатковуваний мінімум доходів громадян, то для цілей їх застосування використовується сума в розмірі 17 гривень, крім норм адміністративного та кримінального законодавства в

частині кваліфікації злочинів або правопорушень, для яких сума неоподаткованого мінімуму встановлюється на рівні податкової соціальної пільги, визначеної підпунктом 169.1.1 пункту 169.1 статті 169 розділу IV Податкового кодексу для відповідного року [3].

Так, підпункт 169.1.1 пункту 169.1 статті 169 розділу IV Податкового кодексу України встановлює рівень податкової пільги у розмірі, що дорівнює 50 відсоткам розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (у розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року [3].

Неоподаткований мінімум доходів громадян становить 50 % від суми прожиткового мінімуму для працездатної особи станом на 1 січня поточного року.

Законом України «Про Державний бюджет України на 2019 рік» від 23 листопада 2018 року, а саме статтею 7 визначено розмір прожиткового мінімуму для працездатної особи станом на 1 січня 2019 року в сумі 1921 гривні [1].

Отже, у 2019 році ухиленням від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) для кваліфікації за частиною 1 статті 212 КК України, сума коштів, що не надійшла до Державного чи місцевих бюджетів має становити 960 500 грн. (станом на 1 січня 2019 року – $(1961 * 50\%) * 1000$).

Якщо сума фактичного ненадходження до бюджетів чи державних цільових фондів коштів у три тисячі і більше разів перевищують установлений законодавством неоподаткований мінімум доходів громадян, то несплата податків, зборів (обов'язкових платежів) вважається у великих розмірах та кваліфікується за ч. 2 ст. 212 КК України [2].

Таким чином, для кваліфікації за ч. 2 ст. 212 КК України, необхідне фактичне ненадходження до Державного чи (та) місцевих бюджетів коштів у сумі від 2 881 500 грн. до 4 802 499 грн. 99 коп.

Стосовно ненадходження до Державного чи місцевих бюджетів коштів у особливо великих розмірах, тобто розмірах, що в п'ять тисяч разів і більше перевищують установлений законом неоподаткований мінімум доходів громадян, то на 1 січня 2019 року, для кваліфікації за ч. 3 ст. 212 КК України, сума ненадходження має становити мінімум 4 802 500 грн. $((1961 * 50\%) * 5000)$.

Отже, нами з'ясовано, що станом на 1 січня 2019 року, для кваліфікації діяння за ч. 1 ст. 212 КК України, сума ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) має становити від 960 500 грн. до 2 881 499 грн. 99 коп. Для кваліфікації за ч. 2 ст. 212 КК України сума несплати має бути від 2 881 500 грн. до 4 802 499 грн. 99 коп. А для кваліфікації за ч. 3 ст. 212 КК України сума несплати обов'язкових внесків має перевищувати 4 802 500 грн.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про Державний бюджет України на 2019 рік» від 23 листопада 2018 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.golos.com.ua/article/311402>.

2. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 5 квітн. 2001 р. № 2341-III із змінами, внес. згідно із законами України: за станом на 10 листоп. 2018 р. № 2599-VIII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

3. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 2 грудн. 2010 р. № 2755-VI із змінами, внес. згідно із законами України: за станом на 25 листоп. 2018 р. № 2611-VIII. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

4. Теорія та практика кримінально-правової кваліфікації: лекції / О. В. Ус. – Харків: Право, 2018. – 368 с.

Сероветник В.С.

слухач магістратури,

*Навчально-науковий інститут заочного та дистанційного навчання
Національної академії внутрішніх справ*

**ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ
ЗА СТАТТЕЮ 373 КК УКРАЇНИ
«ПРИМУШУВАННЯ ДАВАТИ ПОКАЗАННЯ»**

Україна прагне стати повноцінним членом європейського співтовариства. Саме тому вдосконалення кримінального законодавства є одним з основних завдань, що стоять перед законодавцем. Одночасно, це стане гарантуванням прав та свобод громадян, підвищить рівень судочинства та довіри суспільства до правосуддя у нашій країні. У цьому контексті питання кваліфікації діянь передбачених ст. 373 КК України «Примушування давати показання» набуває ще більшої актуальності.

Відповідно, при здійсненні правосуддя в сфері кримінального судочинства досить широко застосовується правомірний примус. Однак в ряді випадків дії представників влади виходять за рамки правомірності, порушуючи при цьому права і свободи громадян, залучених до кримінального провадження. Стаття 63 Конституції України закріплює, що особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів [1].

Однак, наявність статті у Кримінальному кодексі України (далі – КК України) свідчить про практику застосування неправомірного примусу та порушення конституційних прав громадян.

Проблеми кваліфікації діянь за ст. 373 КК України стали предметом досліджень багатьох науковців, зокрема Н. Ю. Алексєєвої, М. І. Бажанова, О. О. Вакулик, В. О. Жиліної, В. В. Кончаковської, Д. Г. Михайленко, А. А. Музики та інших.

Цікаво, що спеціальна норма, яка передбачає відповідальність за примушування давати показання, з'являється у КК УРСР 1960 року (ст. 175).